

Arrest

**nr. 207 956 van 21 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X - X - X - X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X en X en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2018, om 14:00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI en H. RIAD, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters partner, D.H., die verklaarde op 21 december 2003 België te zijn binnengekomen samen met zijn ouders, diende op 26 juli 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 mei 2012 ondertekende de vader van verzoeksters partner een REAB-verklaring van IOM voor zijn hele gezin. In maart 2014 is de vader van verzoeksters partner gerepatriëerd naar Servië.

Op 30 november 2012 weigerde de commissaris-generaal om het verzoek in hoofde van verzoeksters partner, een onderdaan van een veilig land van herkomst (Servië), in overweging te nemen.

Deze beslissing luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 26/07/2012
Overdracht CGVS: 19/11/2012*

U werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op 27 november 2012 van 14u00 tot 15u15, in het Nederlands. Uw advocaat, meester Debandt, loco meester Verstrepen woonde het volledige gehoor bij.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Podjevo, Servië (het huidige Kosovo) en van Rom origine. Uw ouders H. R. (O.V. (...)) en D. S. (O.V. (...)) lieten u echter niet registreren waardoor u nu staatloos zou zijn. U verliet Servië in 1998 samen met uw ouders. U stelt niet terug te kunnen Naar Servië omdat u geen papieren heeft en u het Servisch niet machtig bent. U besloot zelf een asiëlverzoek in te dienen om Belgische documenten te bemachtigen. U kwam aan in België op 25 augustus 1998 en vroeg asiel aan op 26 juli 2012.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een attest van de gemeente Nis, enkele verklarende brieven van Mevrouw H. D.

B. Motivering

Op basis van de elementen aanwezig in uw administratief dossier alsook op basis van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen enkele vrees koestert ten opzichte van Servië. U zou er naar eigen zeggen niet naar kunnen terugkeren omdat u niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikt omdat u nooit in Servië werd geregistreerd (cgvs, p.4). Deze bewering gaat echter in tegen eerdere

verklaringen van uw moeder in het kader van haar verschillende asielverzoeken. Zij stelde immers over een Servische geboorteakte (cgvs D. S. 15/02/2000, p. 1) te beschikken. Uw moeder stelde tijdens een later gehoor ook dat haar kinderen weldegelijk over Servische geboorteaktes beschikten, maar dat alles 'daar' (i.e. in haar land van herkomst) gebleven was (cgvs D. S. 05/03/2007, p.4). Hieraan dient te worden toegevoegd dat uw vader, die momenteel in Servië verblijft (cgvs, p. 3), over een Servisch paspoort beschikt dat geldig is tot 21 juni 2014. Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw bewering dat u nooit door de Servische autoriteiten zou zijn geregistreerd. Bijgevolg kan dit gebrek aan registratie niet als een hindernis voor een terugkeer naar Servië worden aanzien. Het attest van de gemeente Nis dat u voorlegt toont louter aan dat u niet bent ingeschreven in het geboorteregister van Nis, maar niets meer. Dit attest sluit op zich een eventuele registratie in een andere stad van Servië niet uit. En hoewel u stelt dat de Servische ambassade de zaak onderzocht heeft en bevestigd heeft dat u niet in Servië geregistreerd bent, legt u hiervan geen enkel materieel bewijs voor (cgvs, p. 3, 4).

Daarnaast stelde u niet terug te kunnen omdat u de taal niet spreekt (cgvs, p. 3). Uit het feit dat u de Servische taal niet machtig zou zijn kan echter geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus worden afgeleid. Er kan immers niet worden ingezien hoe dit gebrek aan kennis van de landstaal ertoe zou leiden dat hierdoor de fundamentele mensenrechten in die mate in het gedrang zouden komen, zodanig dat uw leven in Servië ondraaglijk zou worden. Er kan evenmin worden ingezien hoe dit zou kunnen leiden tot een behandeling die kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Op basis van al het voorgaande meen ik dat uw asiel aanvraag niet in overweging kan nemen. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Immers, de documenten opgesteld door Mevrouw H. D. kunnen niet beschouwd worden als objectief bewijsmateriaal.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

De Raad verwierp het beroep dat tegen de beslissing van 30 november 2012 van de commissaris-generaal werd ingediend (RvV 18 maart 2013, nr. 99 037).

1.2. Op 19 januari 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoeksters partner heeft ingediend tegen de beslissing van 2 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod voor acht jaar (RvV 19 januari 2015, nr. 136 582).

1.3. Verzoekster, die op 28 juli 2010 België is binnengekomen met een Servisch paspoort geldig van 29 juni 2010 tot 29 juni 2020, diende op 20 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij werd door haar vader meegebracht en zij reisden met de bus. Sindsdien verbleef zij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België, waardoor de dienst Voogdij van de FOD Justitie haar onder haar hoede nam op 31 januari 2012 en op 2 februari 2012 een voogd aanstelde. De voogdij verviel van rechtswege op 3 oktober 2012.

Op 13 februari 2012 werd verzoeksters eerste kind geboren te Antwerpen.

De verblijfsmachtigingsaanvraag werd op 24 april 2012 onontvankelijk verklaard. Dezelfde dag werd verzoeksters voogd bevolen om haar terug te brengen naar Servië, omdat verzoeksters verblijf is verstreken sinds 28 oktober 2010.

1.4. Verzoekster diende op 26 juli 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2012 weigerde de commissaris-generaal om haar verzoek in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst (Servië) in overweging te nemen.

Deze beslissing luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 26/07/2012
Overdracht CGVS: 19/11/2012*

U werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op 27 november 2012 van 15u20 tot 15u30, bijgestaan door een tolk die het Rom machtig is. Uw advocaat, meester Debandt, loco meester Verstrepen woonde het volledige gehoor bij.

A. Feitenrelaas

U, een Servisch staatsburger van Roma origine, verklaarde afkomstig te zijn van Subotica. Enkele jaren geleden leerde u uw echtgenoot H. D. (O.V. (...)) kennen via internet. Om bij hem te zijn reisde u enige jaren gelden naar België. U stelde nooit problemen te hebben gekend in Servië, maar staatloos te zijn en vraagt asiel aan om Belgische identiteitsdocumenten te verkrijgen. U kwam aan in België op 28 juli 2010 en vroeg asiel aan op 26 juli 2012.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw Servische paspoort voor.

B. Motivering

Op basis van de elementen aanwezig in uw administratief dossier alsook op basis van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien 1 een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Vooreerst stelde u tijdens uw gehoor dat u staatloos zou zijn (cgvs, p. 3). Dit is echter in flagrante tegenspraak met de documenten die u presenteerde. U legde immers een geldig Servisch paspoort neer, er kan in uw geval dan ook geen sprake zijn van staatloosheid.

Verder stelde u nooit problemen te hebben gekend in Servië (cgvs, p. 3) en enkel, net als uw echtgenoot asiel aan te vragen in de hoop Belgische identiteitsdocumenten te bemachtigen (cgvs, p. 3). Er dient echter op te worden gewezen dat asiel of subsidiaire bescherming enkel wordt verleend aan personen die een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk kunnen maken. U gaf echter zelf aan dat u geen van beide vreesde.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

Op 11 december 2012 werd verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Op 3 december 2012 dienden verzoekster en haar partner, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind E.H., een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 6 juli 2013 werd verzoeksters tweede kind geboren te Antwerpen. Op 16 november 2014 werd verzoeksters derde kind geboren te Antwerpen.

Op 5 januari 2016 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster en haar partner hadden ingediend tegen de beslissing van 18 september 2013 waarbij de verblijfsmachtigingsaanvraag onontvankelijk werd verklaard, alsook de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvV 5 januari 2016, nr. 159 513).

1.6. Op 14 maart 2017 was verzoekster het voorwerp van een administratieve controle en werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod voor twee jaar. Verzoekster en haar kinderen werden overgebracht naar een FITT-woning te Sint-Gillis-Waas, waar zij op 25 april 2017 uit vertrokken.

Op 9 oktober 2017 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster heeft ingediend tegen de beslissing van 14 maart 2017 tot afgifte van een inreisverbod voor twee jaar (RvV 9 oktober 2017, nr. 193 336).

1.7. Op 10 augustus 2017 werd verzoeksters vierde kind geboren te Antwerpen.

1.8. Op 5 december 2017 was verzoekster opnieuw het voorwerp van een administratieve controle en werd opnieuw de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoekster en haar kinderen werden overgebracht naar een FITT-woning te Zulte, waar zij op 6 december 2017 uit vertrokken.

1.9. Op 18 juli 2018 werd een akkoord bekomen van de Servische autoriteiten om verzoekster en haar kinderen terug laten keren naar Servië, waarna een doorlaatbewijs voor verzoekster en haar kinderen werd afgeleverd, geldig van 7 augustus 2018 tot 7 november 2018.

Op 13 augustus 2018 was verzoekster het voorwerp van een administratieve controle.

Op 14 augustus 2018 werd de beslissing genomen voor verzoekster en haar vier minderjarige kinderen, E.H. (°2012), R.B. (°2013), S.B. (°2014) en Z.B. (°10 augustus 2017), tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster op 14 augustus 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: B(...)

voornaam: E(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

en haar minderjarige kinderen:

H(...) E(...), geboren op (...)2012 van Servische nationaliteit

B(...) R(...), geboren op (...)2013 van Servische nationaliteit

B(...) S(...), geboren op (...)2014 van Servische nationaliteit

B(...) Z(...), geboren op (...)2017 van Servische nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Zwijndrecht op 14.08.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 14.03.2017.

Betrokkene werd gehoord op 14.08.2018 door de politiezone van Zwijndrecht en verklaarde dat haar man in België woont en momenteel in de gevangenis zit. Uit het administratief dossier blijkt dat het gaat om de heer H(...) D(...), over wie ze op 05.12.2017 verklaarde dat ze samen is met hem, maar niet getrouwd zijn. Verder heeft betrokkene vier minderjarige kinderen:

H(...) E(...) (°(...)2012), B(...) R(...) (°(...)2013), B(...) S(...) (°(...)2014) en B(...) Z(...) (°(...)2017).

Enkel het oudste kind, H(...) E(...) werd erkend door de heer H(...) D(...).

Uit het administratief dossier blijkt dat niet enkel betrokkene, maar ook haar vier kinderen en haar partner H(...) D(...) geen recht op verblijf hebben en reeds een bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kan dus niet voorhouden van hem gescheiden te worden, aangezien ze geen verblijfsrecht in België hebben en dus allemaal België moeten verlaten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet ingeroepen worden. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf. De kinderen van betrokkene zijn nog heel jong. Die jonge leeftijd maakt dat kinderen zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015). Voor wat betreft de bewering dat door een gedwongen terugkeer de kinderen van betrokkene zouden gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving, dat dit een verstoring effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van hun kinderen geschaad zouden worden.

Een terugkeer naar hun land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfs situatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Ook het feit dat de kinderen van betrokkene naar school gaan in België, betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Bependingen aan het recht op onderwijs zijn immers

mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat de partner van betrokkene, H(...) D(...), en (vermoedelijke) vader van de kinderen van betrokkene, momenteel in de gevangenis van Antwerpen verblijft. Ook hij heeft geen verblijfsrecht. Ook voor hem blijft de verplichting gelden om terug te keren naar het land van herkomst, eens hij de gevangenis verlaat. Een repatriëring van de kinderen samen met hun moeder houdt geen schending van artikel 8 EVRM in. Een tijdelijke scheiding van zijn kinderen is nu al aan de orde. Moderne communicatiemiddelen kunnen de heer H(...) D(...) in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de kinderen en zijn familiaal leven met hen verder te onderhouden. Bovendien heeft hij feiten gepleegd die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Daaruit blijkt dat het recht op een privé- en gezinsleven niet absoluut is. Op 23.05.2016 heeft hij namelijk een veroordeling opgelopen van 8 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan afzetterij van dranken, spijzen, logies, huurrijtuig, gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.06.2013 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden. De heer H(...) D(...) heeft zich eveneens schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 09.02.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar uitgezonderd 12 maanden.

Betrokkene werd gehoord op 14.08.2018 door de politie van Zwijndrecht en verklaarde dat zij en haar kinderen niet ziek zijn. Er is dus geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

Ook verklaarde betrokkene in het voormelde hoorrecht dat haar schoonfamilie in België woont, het gaat om haar schoonmoeder en twee schoonbroers. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België is sinds 28.07.2010. Haar eerste aanvraag tot regularisatie van haar verblijf dateert slechts van 20.09.2011. Betrokkene heeft dus meer dan een jaar laten verstrijken vooraleer zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd samen met haar kinderen tweemaal overgebracht naar een FITT-woning ter voorbereiding van haar terugkeer naar Servië. Telkens kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), respectievelijk op 14.03.2017 en op 05.12.2017. Tot tweemaal toe is zij verdwenen uit die woning en trachtte zij samen met haar gezin te ontsnappen aan de Belgische autoriteiten: eerst op 24.04.2017 uit de woning te Sint-Gillis-Waas, daarna op 06.12.2017 uit de woning te Zulte.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 11.12.2012, 18.09.2013, 14.03.2017 en 05.12.2017 die haar betekend werden op respectievelijk

13.12.2012, 26.09.2013, 14.03.2017 en 05.12.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 14.03.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende haar eerste aanvraag tot regularisatie in op 20.09.2011 (op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980). Die aanvraag werd door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geweigerd op 24.04.2012, betekend op 31.05.2012. Op 26.07.2012 deed betrokkene al een nieuwe poging om haar verblijf in België te regulariseren, ditmaal via een asielaanvraag.

Die aanvraag werd op 30.11.2012 niet in overweging genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en betekend aan betrokkene op 03.12.2012. Onmiddellijk na kennisgeving van de beslissing van het CGVS, op 03.12.2012, diende betrokkene een tweede aanvraag tot regularisatie in (op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980). Ook deze aanvraag werd negatief afgesloten door Dienst Vreemdelingenzaken op 18.09.2013 en er werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene werd van die beslissingen in kennis gesteld op 26.09.2013.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Zwijndrecht op 14.08.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort en respecteert bijgevolg de reglementering niet. Zij kan met haar eigen middelen niet vertrekken. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België is aangekomen op 28.07.2010. Zij diende pas op 20.09.2011 een eerste aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24.04.2012 en aan betrokkene betekend op 31.05.2012 via haar toenmalige voogd, samen met een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Betrokkene diende op 26.07.2012 een asielaanvraag in samen met haar dochter H(...) E(...) (°13.02.2012). Het CGVS heeft op 30.11.2012 een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname, wat betekend werd op 03.12.2012.

Daaropvolgend werd op 11.12.2012 ook een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies), waarvan betrokkene in kennis werd gesteld op 13.12.2012 per aangetekend schrijven. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidsstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Betrokkene diende meteen na de negatieve beslissing van het CGVS, op 03.12.2012, een tweede aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980, dit samen met haar dochter H(...) E(...) (°(...)2012). Op 06.07.2013 werd betrokkene overigens moeder van een zoon, B(...) R(...). Haar aanvraag werd op 18.09.2013 onontvankelijk verklaard door DVZ. Er werd ook een bevel

afgegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en beide beslissingen werden aan betrokkene betekend op 26.09.2013. Op 24.10.2013 diende betrokkene een beroep in tegen de beslissing tot onontvankelijkheid, wat bij arrest van de RVV werd verworpen op 05.01.2016.

Op 14.03.2017 werden betrokkene en haar drie kinderen – H(...) E(...) (°(...))2012), B(...) R(...) (°(...))2013) en B(...) S(...) (°(...))2014) – aangehouden door de lokale politie van Zwijndrecht wegens illegaal verblijf. Zij kregen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en werden overgebracht naar de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas. Betrokkene kreeg bovendien ook een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13 sexes). Beide beslissingen werden betekend op 14.03.2017. Op 28.03.2017 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de RVV tegen het opgelegde inreisverbod, wat op 09.10.2017 verworpen is.

Tijdens hun verblijf in de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas werd op verschillende momenten een terugkeer naar Servië aangekaart door de FITT-coaches. Betrokkene antwoordde niet te willen terugkeren naar haar thuisland. Het is echter niet duidelijk of zij haar situatie goed kan inschatten, een diepgaand gesprek over de mogelijkheden lukt niet. Uit het administratief dossier blijkt meermaals dat betrokkene het allemaal niet lijkt te begrijpen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene uit de woning is ontsnapt op 25.04.2017.

Op 05.12.2017 biedt betrokkene zich aan bij de politie van Zwijndrecht. Volgens het administratief verslag wenst zij haar echtgenoot te verlaten met haar vier kinderen en zoekt zij daarvoor hulp bij de politiediensten. Betrokkene kreeg (opnieuw) een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en werd samen met haar kinderen – H(...) E(...) (°(...))2012), B(...) R(...) (°(...))2013), B(...) S(...) (°(...))2014) en B(...) Z(...) (°(...))2017) – overgebracht naar de FITT-woning te Zulte. Een dag later al bleek dat het gezin niet langer in de terugkeewoning verbleef.

Uit het administratief dossier blijkt dat niet enkel betrokkene, maar ook haar vier kinderen en haar partner H(...) D(...) geen recht op verblijf hebben en reeds een bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kan dus niet voorhouden van hem gescheiden te worden, aangezien ze geen verblijfsrecht in België hebben en dus allemaal België moeten verlaten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet ingeroepen worden. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de partner van betrokkene, H(...) D(...), en (vermoedelijke) vader van de kinderen van betrokkene, momenteel in de gevangenis van Antwerpen verblijft. Ook hij heeft geen verblijfsrecht. Ook voor hem blijft de verplichting gelden om terug te keren naar het land van herkomst, eens hij de gevangenis verlaat. Een repatriëring van de kinderen samen met hun moeder houdt geen schending van artikel 8 EVRM in. Een tijdelijke scheiding van zijn kinderen is nu al aan de orde. Moderne communicatiemiddelen kunnen de heer H(...) D(...) in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de kinderen en zijn familiaal leven met hen verder te onderhouden. Bovendien heeft hij feiten gepleegd die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Daaruit blijkt dat het recht op een privé- en gezinsleven niet absoluut is. Op 23.05.2016 heeft hij namelijk een veroordeling opgelopen van 8 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan afzetterij van dranken, spijzen, logies, huurrijtuig, gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.06.2013 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden. De heer H(...) D(...) heeft zich eveneens schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 09.02.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar uitgezonderd 12 maanden.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2010 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft haar geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.). Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer

uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)'.¹

Het feit dat de kinderen van betrokkene naar school gaan in België, betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Ook het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn opent niet zonder meer het recht op verblijf. De kinderen van betrokkene zijn nog heel jong. Die jonge leeftijd maakt dat kinderen zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015). Voor wat betreft de bewering dat door een gedwongen terugkeer de kinderen van betrokkene zouden gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving, dat dit een verstoring zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van hun kinderen geschaad zouden worden.

Een terugkeer naar hun land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfs situatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfs situatie en dat van haar gezin zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Vandaag werd betrokkene, samen met haar kinderen, opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Om te voorkomen dat zij opnieuw onrechtmatig zouden verdwijnen uit een FITT woning, worden zij overgebracht naar het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België is sinds 28.07.2010. Haar eerste aanvraag tot regularisatie van haar verblijf dateert slechts van 20.09.2011. Betrokkene heeft dus meer dan een jaar laten verstrijken vooraleer zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd samen met haar kinderen tweemaal overgebracht naar een FITT-woning ter voorbereiding van haar terugkeer naar Servië. Telkens kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), respectievelijk op 14.03.2017 en op

05.12.2017. Tot tweemaal toe is zij verdwenen uit die woning en trachtte zij samen met haar gezin te ontsnappen aan de Belgische autoriteiten: eerst op 24.04.2017 uit de woning te Sint-Gillis-Waas, daarna op 06.12.2017 uit de woning te Zulte.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 11.12.2012, 18.09.2013, 14.03.2017 en 05.12.2017 die haar betekend werden op respectievelijk 13.12.2012, 26.09.2013, 14.03.2017 en 05.12.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 14.03.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende haar eerste aanvraag tot regularisatie in op 20.09.2011 (op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980). Die aanvraag werd door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geweigerd op 24.04.2012, betekend op 31.05.2012. Op 26.07.2012 deed betrokkene al een nieuwe poging om haar verblijf in België te regulariseren, ditmaal via een asielaanvraag.

Die aanvraag werd op 30.11.2012 niet in overweging genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en betekend aan betrokkene op 03.12.2012. Onmiddellijk na kennisgeving van de beslissing van het CGVS, op 03.12.2012, diende betrokkene een tweede aanvraag tot regularisatie in (op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980). Ook deze aanvraag werd negatief afgesloten door Dienst Vreemdelingenzaken op 18.09.2013 en er werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene werd van die beslissingen in kennis gesteld op 26.09.2013.

Betrokkene werd op 14.08.2018 gehoord door de politie van Zwijndrecht en verklaarde dat zij niet kan terugkeren naar Servië omdat het er niet goed is en omdat haar kinderen hier school lopen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België is sinds 28.07.2010. Haar eerste aanvraag tot regularisatie van haar verblijf dateert slechts van 20.09.2011. Betrokkene heeft dus meer dan een jaar laten verstrijken vooraleer zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd samen met haar kinderen tweemaal overgebracht naar een FITT-woning ter voorbereiding van haar terugkeer naar Servië. Telkens kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten

met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), respectievelijk op 14.03.2017 en op 05.12.2017. Tot tweemaal toe is zij verdwenen uit die woning en trachtte zij samen met haar gezin te ontsnappen aan de Belgische autoriteiten: eerst op 24.04.2017 uit de woning te Sint-Gillis-Waas, daarna op 06.12.2017 uit de woning te Zulte.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 11.12.2012, 18.09.2013, 14.03.2017 en 05.12.2017 die haar betekend werden op respectievelijk 13.12.2012, 26.09.2013, 14.03.2017 en 05.12.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 14.03.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende haar eerste aanvraag tot regularisatie in op 20.09.2011 (op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980). Die aanvraag werd door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geweigerd op 24.04.2012, betekend op 31.05.2012. Op 26.07.2012 deed betrokkene al een nieuwe poging om haar verblijf in België te regulariseren, ditmaal via een asielaanvraag.

Die aanvraag werd op 30.11.2012 niet in overweging genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en betekend aan betrokkene op 03.12.2012. Onmiddellijk na kennisgeving van de beslissing van het CGVS, op 03.12.2012, diende betrokkene een tweede aanvraag tot regularisatie in (op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980). Ook deze aanvraag werd negatief afgesloten door Dienst Vreemdelingenzaken op 18.09.2013 en er werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene werd van die beslissingen in kennis gesteld op 26.09.2013.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden (Servië).

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.D(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Zwijndrecht,
en de verantwoordelijke van de gezinswoning in 127bis,
de betrokkene, B(...), E(...), op te sluiten in de gezinswoning in 127bis.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoekster voert vijf middelen aan.

- In een eerste middel acht verzoekster artikel 22*bis* van de Grondwet, 74/13 van de Vreemdelingenwet en het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 geschonden.

Naast een theoretisch en algemeen betoog over de geschonden geachte bepalingen, zet verzoekster nog het volgende uiteen:

Uit voormelde artikelen blijken duidelijk dat er rekening dient te worden gehouden met hoger belang van het kind.

Minderjarige asielzoekers zijn dubbel kwetsbaar, zowel door hun leeftijd en persoonlijke situatie, als door hun verblijfsstatus.

De extreme kwetsbaarheid van kinderen is de bepalende factor en hun verblijfstatus is van ondergeschikt belang.

Gelet op het voorgaande kan duidelijk worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het belang van de kinderen. Verzoeksters kinderen worden duidelijk getroffen door de bestreden beslissing, doch is de motivering enkel en alleen gebaseerd op de situatie van verzoekster en rept geen woord over de situatie van haar kinderen. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd.

Vier minderjarige kinderen worden zonder enige vorm van ondervraging in detentie geplaatst. Hoewel uit de bovenvermelde wetgeving kan worden afgeleid dat het belang van het kind voorop dient te worden gesteld.

- Het tweede middel steunt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Naast een theoretisch en algemeen betoog over de geschonden geachte bepalingen, zet verzoekster nog het volgende uiteen:

De motivering van de administratieve beslissing is verbazingwekkend en doet de wenkbrauwen nog meer fronsen op welke wijze artikel 3 van het EVRM wordt geïnterpreteerd: *“Betrokkene werd gehoord op 14.08.2018 door de politie van Zwijnrecht en verklaarde dat zij en haar kinderen niet ziek zijn. Er is dus geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM.”* Dit paragraaf is het enige motief dat wordt opgegeven om te motiveren dat er geen schending is van artikel 3 van het EVRM. Verder worden de motieven die werden opgegeven door verzoekers om welke redenen ze weigeren naar Servië te gaan niet vermeld.

Deze motivering van de bestreden beslissing voldoet verder ook niet aan de vereisten van artikel 3 van het EVRM, noch aan de rechtspraak dienaangaande.

Aangaande toegang tot het onderwijs voor Roma kinderen verwijst verzoekster naar rechtspraak van het EHRM van 19 januari 2010, in de zaak 60.125/11, *V.M. e.a. t. België*, en naar een rapport van 2017 van ECRI dat stelt dat de meerderheid van Roma kinderen niet naar school kunnen gaan in Servië of ze aldaar geen diploma kunnen behalen.

Betreffende discriminatie en haat wordt er in het ECRI-rapport van 2017 o.a. als volgt vastgesteld:

“Les crimes de haine visant des Roms et leur couverture dans les médias posent d’autres problèmes importants. 38 cas de crimes de haine contre des Roms ont été enregistrés ces cinq dernières années: 8 en 2011, 11 en 2012, 3 en 2013, 8 en 2014, 6 en 2015 et 2 en 2016, jusqu’en octobre. D’après des groupes de la société civile, le faible taux de signalement des infractions inspirées par la haine qui visent les Roms est aussi un problème majeur. Un cas récent non signalé, filmé par vidéo, est celui d’un garçon rom qui a été roué de coups après avoir joué de la musique dans un espace public.

(...)

L’ECRI considère que les problèmes que posent les poursuites pénales relatives aux crimes de haine violents sont analogues à ceux qu’ont déjà été traités plus haut dans la section sur le discours de haine (§46 et suiv.): outre le faible taux de signalement, l’ECRI a été informée d’un certain nombre de cas dans lesquels aucune enquête n’a été ouverte. ECRI s’inquiète en particulier de la non-application, depuis son adoption en 2012, de l’article 54a CP sur les circonstances aggravantes dans les cas mentionnés aux §§58 à 61 alors que le parquet a émis des instructions obligatoires à ce sujet en décembre 2015. A cet égard, l’ECRI renvoie à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l’homme d’après laquelle les autorités de l’Etat ont, lorsqu’elles enquêtent sur des incidents violents, l’obligation de prendre toutes les mesures raisonnables pour enquêter sur l’existence éventuelle d’un mobile raciste et rechercher si des sentiments de haine ou des préjugés fondés sur l’origine ethnique ont joué un rôle. (...)”

Verzoekster, de moeder van de kinderen is in Kosovo geboren en de kinderen spreken enkel het Romani dialect (moedertaal) en Nederlands. De kinderen van verzoekster zijn jong (het oudste kind is 6 jaar en het jongste kind is een jaar), dienaangaande is het dan ook aangewezen even te kijken naar het resultaat van het onderzoek over de toegang tot voorschoolse opvang in voormeld rapport:

“Les paragraphes ci-dessous, qui portent sur trois parties du plan d’action, ont pour objet d’illustrer la situation actuelle. Pour ce qui est de la première partie sur l’éducation, l’ECRI relève que 6% seulement des enfants roms âgés de 3 à 5 ans et demi sont inscrits dans des établissements d’enseignement Préscolaire (contre environ 50% dans la population), ce qui est clairement en contradiction avec l’article 13 de la loi sur les établissements d’enseignement préscolaire conformément auquel les enfants des groupes vulnérables doivent être préscolarisés en priorité. Seuls 63% de l’ensemble des enfants roms (contre 98% dans la population majoritaire) participent au programme suivant de préparation préscolaire obligatoire; parmi ceux qui vivent dans la pauvreté, ce pourcentage n’est que de 46%. S’agissant des enfants dont la langue maternelle est le romani, ce programme est de toute évidence trop court pour leur permettre de maîtriser suffisamment le serbe ou d’autres langues d’enseignement.(...)

Le taux de scolarisation des enfants roms dans le primaire a augmenté ces dernières années, passant de 74% à 88% en 2013.

Toutefois l’écart par rapport à la population générale demeure important et 46% seulement de tous les enfants roms contre 88% de la population totale achèvent le cycle d’enseignement primaire, qui est de 8 ans.

Le nombre de filles roms scolarisées dans le secondaire est inférieur de moitié à celui des garçons roms, ce qui s’explique notamment par des mariages précoces et forcés et par la priorité accordée aux tâches ménagères. Même si le nombre d’élèves roms dans le secondaire a doublé ces dernières années, 13% seulement de l’ensemble des Roms et 7% de toutes les filles roms achèvent le cycle de l’enseignement secondaire (contre 69% de la population totale).

Le pourcentage de Roms diplômés de l’enseignement supérieur est quasi nul (population totale: 13%). La ségrégation à l’école touche 7% des enfants roms et les Roms sont toujours surreprésentés dans les classes spéciales, en raison souvent de leur maîtrise insuffisante de la langue d’enseignement.

De nouveau, la situation des Roms qui vivent dans des campements est pire. Seuls 69,1% des enfants en âge d’être scolarisés le sont la première année du cycle et 22% seulement font des études secondaires ou supérieures.”

Verder, blijkt eveneens uit voormeld rapport dat de Roma bevolking in Servië worden gediscrimineerd betreffende toegang tot huisvesting, water en elektriciteit. Dit blijkt uit de hiernavolgende paragrafen van het rapport:

“Pour ce qui est du logement rom, deuxième domaine d’intégration, l’ECRI constate avec regret que les efforts faits sont largement insuffisants pour améliorer les conditions de logement lamentables de dizaines de milliers de Roms. Dans le passé, 593 campements roms isolés comptant plus de 100 habitants ont été recensés, dont pas moins de 72% n’étaient pas autorisés. 37% de l’ensemble des ménages roms n’ont pas d’accès adéquate à l’eau potable chez eux (contre 8% de la population globale), 67% ne sont pas reliés au réseau d’assainissement, 11% n’ont pas d’électricité, 49% doivent cuisiner au feu de bois, le nombre moyen de pièces par personne est de 0,63 (contre 1,13), les logements roms existants sont en règle générale de mauvaise qualité et de nombreux Roms vivent dans des quartiers isolés, périphériques et miteux; 32% seulement des Roms ont des documents attestant de leur droit de propriété sur leur logement (contre 90%).”

Er is dus sprake van structurele discriminatie t.o.v. Roma bevolking in Servië. ECRI komt eveneens tot dit besluit:

“Face à l’ampleur des déficiences et de la discrimination structurelle dans ce domaine, l’ECRI considère que les responsables politiques, les ministères compétents et les autorités locales doivent s’employer énergiquement à remédier à cette situation inacceptable (...).”

- In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de partner van betrokkene, H(...) D(...), en (vermoedelijke) vader van de kinderen van betrokkene, momenteel in de gevangenis van Antwerpen verblijft. Ook hij heeft geen verblijfsrecht. Ook voor hem blijft de verplichting gelden om terug te keren naar het land van herkomst, eens hij de gevangenis verlaat. Een repatriëring van de kinderen samen met hun moeder houdt geen schending van artikel 8 EVRM in. Een tijdelijke scheiding van zijn kinderen is nu al aan de orde. Moderne communicatiemiddelen kunnen de heer H(...) D(...) in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de kinderen en zijn familiaal leven met hen verder onderhouden. (...).”

Vooreerst, dient te worden opgemerkt dat de kinderen voor hun arrestatie hun vader in de gevangenis bezochten. Ingeval van terugkeer, zou het niet mogelijk zijn voor de kinderen om hem te gaan bezoeken en zou dit dus een schending van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van de kinderen betekenen.

Verder, zouden volgens de bestreden beslissing, “moderne communicatiemiddelen” verzoeksters partner in staat stellen om tijdens de scheiding in “nauw contact te blijven met de kinderen en zijn familiaal leven met hen verder te onderhouden”.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van moderne communicatiemiddelen in een gevangenis. Het gsm-gebruik is immers verboden in de gevangenis, evenals het internetgebruik.

Verzoekster stelt dan ook vast dat de beslissing behept is met manifeste appreciatiefouten en niet afdoende gemotiveerd is aangezien een terugkeer duidelijk zou neerkomen op een scheiding van het gezin.

De bestreden beslissing is ook niet correct en volledig in zijn motivering. Zo wordt vermeld dat D.H. niet de vader van de kinderen is, hij een aantal jaren geleden werd opgepakt en in hetzelfde repatriëringscentrum 127bis werd geplaatst en hij dan vervolgens in vrijheid moest worden gesteld, omdat hij niet kon worden verwijderd naar Servië. Er is in voormeld dossier duidelijk een probleem met betrekking tot de nationaliteit van de vader van de kinderen.

De motivering van de bestreden beslissing is misleidend.

De vader van de kinderen heeft geen geboorteakte, noch enig ander identiteitsbewijs, en is dus in feite staatloos. Verweerder heeft trouwens verscheidene keren geprobeerd hem uit België te verwijderen, maar Servië weigert hem te erkennen als Servisch burger. Na verschillende pogingen, kreeg verweerder de officiële informatie vanwege de Servische autoriteiten dat hij geen Servische onderdaan is en dus niet kan worden verwijderd naar Servië (zie stuk 2: fax van 10 april 2017 vanwege het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Servië gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken: “(...) according to the data you provided in the request and attached fingerprints (sic) it has been established that the mentioned person is not a citizen of the Republic of Serbia (...).”).

Er dient te worden opgemerkt dat D.H. zelfs werd verwijderd naar Kosovo en vervolgens terug werd gestuurd naar België. Hij kan dan ook niet worden verwijderd, noch zou hij vrijwillig terug kunnen keren naar Servië en/of Kosovo, aangezien hij geen nationaliteit heeft.

Met andere woorden, bij het nemen van de bestreden beslissing was verweerder wel degelijk op de hoogte van het feit dat de verwijdering van het gezin naar Servië erop zou neerkomen dat ze definitief van D.H. zou worden gescheiden.

Conform de rechtspraak van het EHRM, is een inmenging in het privé- en gezinsleven van een vreemdeling enkel mogelijk mits deze inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en na het uitvoeren van een proportionaliteitsonderzoek.

In casu kan het strafrechtelijk verleden van D.H. niet worden ingeroepen om de schending van het recht op gezinsleven van verzoekster en haar kinderen, en dan nog meer in het bijzonder ten opzichte van de kinderen te rechtvaardigen aangezien ze zich niet schuldig hebben gemaakt aan het plegen van een misdrijf.

De bestreden beslissing is dan ook misleidend, noch correct, daar hij tracht een illusie op te wekken alsof de familie bij terugkeer naar Servië zich zou kunnen verenigen.

Voorts, dient eveneens te worden opgemerkt dat verzoekster en de kinderen samen leefden met de familie van D.H.

De sociale relatie van verzoekster en haar kinderen met haar schoonfamilie valt onder de bescherming voorzien in artikel 8 van het EVRM.

Overigens, blijkt uit de bestreden beslissing ook niet dat er zou zijn nagegaan welke dwingende maatschappelijke behoefte een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar kinderen eventueel zou kunnen rechtvaardigen, omdat ook geen proportionaliteitsonderzoek werd uitgevoerd.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat de bestreden beslissing duidelijk geen rekening heeft gehouden met de kinderen. De "*schoonfamilie*" van de moeder is immers de "*familie*" van de kinderen: hun grootouders, tante en/of ooms. De relatie van de kinderen met hen valt dus volledig onder de bescherming voorzien in artikel 8 van het EVRM.

De kinderen woonden immers samen met de oma, de twee broers van de vader van de kinderen. De kinderen hebben een zeer sterke band met de familie van hun vader. In het bijzonder met de oma en met de broer van D.H. die gedurende zijn afwezigheid de vadersrol wat heeft overgenomen.

Er werd geen onderzoek gevoerd naar deze essentiële aspecten.

Dit vormt een schending van het hoger belang van het kind en artikel 8 van het EVRM en bewijst nogmaals dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

- Een vierde middel voert een schending aan van het recht om gehoord te worden.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Bijgevolg dient in het kader van een maatregel genomen ter uitvoering van artikel 7 van de Vreemdelingenwet rekening te worden gehouden met het Europees Recht. Hierbij dient dus rekening te worden gehouden met artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Verder vermeldt verzoekster artikel 12 van het IVRK.

Aldus, kan duidelijk worden geconcludeerd dat er geen rekening werd gehouden met het belang van de kinderen, daar voormeld verdrag duidelijk stelt dat een kind in de gelegenheid dient te worden gesteld te worden gehoord in "*IEDERE*" gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft.

Om kinderen te beschermen tegen arbitraire detentie gelden niet alleen de algemene waarborgen van toepassing op volwassenen, maar moeten ook specifieke maatregelen gevolgd worden om te voorzien in hun bijzondere noden als uiterst kwetsbare personen. Deze waarborgen vloeien voort uit het principe van

het hoger belang van het kind, het recht van het kind op ontwikkeling evenals uit het recht op respect voor familielevens (zie artikelen 5 en 8 van het EVRM).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden en kent het een algemene toepassing (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het kerncriterium is dus of de beslissing die de betrokkene nadelig beïnvloedt anders zou zijn geweest indien de betrokkene had kunnen worden gehoord.

In casu heeft de raadvrouw van verzoekster en haar kinderen geen toegang tot het administratief dossier gekregen bij het opstellen van het onderhavige verzoekschrift. Het is dan ook onduidelijk of verzoekster en haar kinderen werden gehoord in het kader van hun gewaarborgde internationale en nationale rechten.

Verder, blijkt evenmin uit de betreden beslissing dat verzoekster en haar kinderen werden gehoord omtrent hun relaties met de schoonfamilie – grootouder – oom en tante die allen samen woonden. Dit vormt eveneens een schending van het hoorrecht.

Zodoende schendt de bestreden beslissing de artikelen 24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, evenals de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

- In een vijfde middel voert verzoekster een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven.

3.2.2. In de nota met opmerkingen zet verweerder uiteen dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

3.2.3. De middelen worden samen behandeld omwille van hun onderlinge verwevenheid.

Verzoekster en haar vier minderjarige kinderen wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 12°, van de Vreemdelingenwet en omdat zij

- in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum of geldige verblijfstitel;
- het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch werd opgeschort noch werd opgeheven.

Er werd een beoordeling gemaakt zoals opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kreeg geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend, in toepassing van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet, omdat er een risico op onderduiken bestaat.

Verzoeker wordt teruggeleid naar de grens op grond van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen worden niet betwist, noch weerlegd.

De Raad herinnert voorafgaand aan wat is gesteld onder punt 2, met name dat hij zonder rechtsmacht is om zich uit te spreken over een maatregel tot vrijheidsberoving.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van verweerder om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en gezinsleven hier, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van verweerder. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op

eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, *Mitchell/Verenigd Koninkrijk*, nr. 40447/98; EHRM 22 juni 1999, *Ajayi e.a./Verenigd Koninkrijk*, nr. 27663/95; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39).

In *casu* stelt de Raad vast dat verzoekster, haar kinderen en haar partner onder een inreisverbod staan en de verwijdering van het grondgebied betrekking heeft op het hele gezin. Ook de schoonmoeder van verzoekster en haar twee schoonbroers beschikken op basis van wat in het verzoekschrift en in het administratief dossier wordt opgenomen niet over een verblijfsrecht in België. Bovendien kan aangenomen worden dat verzoekster wist dat haar (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van haar relatie in België van bij het begin precair was. Uit illegaal verblijf, wat conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet, een misdrijf is kunnen geen rechten geput worden. Verzoekster en haar partner dienden zich ervan bewust te zijn dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Het feit dat verzoekster minderjarig was op het ogenblik toen ze België binnenkwam doet hieraan geen afbreuk, aangezien zij onmiddellijk werd opgenomen in de familie van haar partner en diens vader in 2014 werd gerepatriëerd naar Servië. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster niet met concrete gegevens aantoont dat zij haar privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in haar land van herkomst of elders. Verzoekster wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De Raad herhaalt dat verzoekster nooit tot een verblijf van onbepaalde duur in België werd toegelaten en ook via haar ouders, broers, zussen, schoonmoeder, schoonbroers en kinderen banden heeft met Servië. Er blijkt ook niet dat zij eventuele vriendschapsrelaties die zij zou hebben opgebouwd niet vanuit het buitenland kan onderhouden. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak blijkt niet dat wanneer het privéleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en met maatregelen ter bescherming van de openbare orde dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven. Verzoekster toont ook niet aan dat zij haar gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, bevestigt de verwijzing naar het feit dat haar partner thans opnieuw in de gevangenis is opgesloten geenszins dat verzoekster een stabiel gezinsleven onderhoudt in België. Zij toont immers niet aan dat zij en haar kinderen hem in de gevangenis bezochten. Verzoekster toont verder overigens niet aan dat zij en haar partner in de gevangenis elkaar niet dagelijks kunnen telefoneren, wat uiteraard niet enkel vanuit België kan.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 14.08.2018 door de politiezone van Zwijndrecht en verklaarde dat haar man in België woont en momenteel in de gevangenis zit. Uit het administratief dossier blijkt dat het gaat om de

heer H(...) D(...), over wie ze op 05.12.2017 verklaarde dat ze samen is met hem, maar niet getrouwd zijn. Verder heeft betrokkene vier minderjarige kinderen:

H(...) E(...) (°(...)2012), B(...) R(...) (°(...)2013), B(...) S(...) (°(...)2014) en B(...) Z(...) (°(...)2017). Enkel het oudste kind, H(...) E(...) werd erkend door de heer H(...) D(...).

Uit het administratief dossier blijkt dat niet enkel betrokkene, maar ook haar vier kinderen en haar partner H(...) D(...) geen recht op verblijf hebben en reeds een bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kan dus niet voorhouden van hem gescheiden te worden, aangezien ze geen verblijfsrecht in België hebben en dus allemaal België moeten verlaten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet ingeroepen worden. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf. De kinderen van betrokkene zijn nog heel jong. Die jonge leeftijd maakt dat kinderen zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015). Voor wat betreft de bewering dat door een gedwongen terugkeer de kinderen van betrokkene zouden gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving, dat dit een verstoring zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van hun kinderen geschaad zouden worden.

Een terugkeer naar hun land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfsituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Ook het feit dat de kinderen van betrokkene naar school gaan in België, betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat de partner van betrokkene, H(...) D(...), en (vermoedelijke) vader van de kinderen van betrokkene, momenteel in de gevangenis van Antwerpen verblijft. Ook hij heeft geen verblijfsrecht. Ook voor hem blijft de verplichting gelden om terug te keren naar het land van herkomst, eens hij de gevangenis verlaat. Een repatriëring van de kinderen samen met hun moeder houdt geen schending van artikel 8 EVRM in. Een tijdelijke scheiding van zijn kinderen is nu al aan de orde. Moderne communicatiemiddelen kunnen de heer H(...) D(...) in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de kinderen en zijn familiaal leven met hen verder te onderhouden. Bovendien heeft hij feiten gepleegd die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Daaruit blijkt dat het recht op een privé- en gezinsleven niet absoluut is. Op 23.05.2016 heeft hij namelijk een veroordeling opgelopen van 8 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan afzetterij van dranken, spijzen, logies, huurrijtuig, gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.06.2013 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden. De heer H(...) D(...) heeft zich eveneens schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 09.02.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar uitgezonderd 12 maanden.

[...]

Ook verklaarde betrokkene in het voormelde hoorrecht dat haar schoonfamilie in België woont, het gaat om haar schoonmoeder en twee schoonbroers. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1

EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

Verzoekster kan niet op ernstige wijze voorhouden dat geen rekening is gehouden met haar specifieke omstandigheden, waaronder haar kinderen, haar familieleden, zelfs in een verre graad zoals haar schoonmoeder en schoonbroers, met haar partner en al de samenwonende familieleden. Zij laat ook na aan te duiden met welke specifieke omstandigheid geen rekening zou zijn gehouden of welk element niet zou zijn onderzocht. Verzoekster werd doorheen de verschillende procedures regelmatig gehoord in het kader van een eventuele vrijwillige terugkeer en maakte gewag van haar partner, kinderen en schoonfamilie. Uit verzoeksters verklaringen afgelegd op 12 november 2012 bij haar verzoek om internationale bescherming blijkt bovendien dat haar ouders en haar vier broers en drie zussen nog in Subotica verblijven. De bestreden beslissing brengt geen verbreking van de familie-eenheid teweeg, te meer verzoeksters partner tevens verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en onder een inreisverbod staat, waardoor verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat zij enkel in België haar gezinsleven met haar partner zou kunnen onderhouden. De verwijdering is immers beslist voor het hele gezin, ook al verblijft verzoeksters partner thans nog in de gevangenis te Antwerpen. Ook de niet kernleden-gezinsleden verblijven illegaal op het grondgebied en niets verhindert hen verzoekster en haar kinderen te vergezellen bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden dat de sociale relaties met haar schoonfamilie wel degelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en kennelijk onredelijk werden beoordeeld. Bovendien is Servië sedert 2003 lid van Raad van Europa en heeft het in 2004 het EVRM geratificeerd, zodat in dit opzicht ook kan worden aangenomen dat het land gehouden is om zijn positieve verplichtingen te onderzoeken in het licht van artikel 8 van het EVRM, wanneer verzoekster en haar partner hierom verzoeken. In dit verband moet worden vastgesteld dat verzoeksters partner opnieuw werd overgenomen van Kosovo, omdat verzoekster niet in Kosovo verbleef en er aldus geen sprake was van de familie waarvoor de Kosovaarse autoriteiten hun akkoord hadden gegeven in een kennisgeving per mail van 10 december 2014.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening gehouden werd met verzoeksters minderjarige kinderen, evenals met een tijdelijke scheiding tussen de kinderen en hun vader. De bestreden beslissing werd daarbij niet gemotiveerd op grond van het gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoekster of haar kinderen, aangezien de bestreden beslissing geen toepassing maakt van artikelen 7, eerste lid, 3°, of 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd geoordeeld door de strafrechtelijke voorgaanden van verzoeksters partner in rekening te brengen. Zij maakt evenmin op het eerste zicht aannemelijk dat het beweerd gezinsleven het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staat, of dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Tenslotte, waar verzoekster meent dat geen proportionaliteitstoets is gebeurd, blijkt deze uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

De algemene situatie in het land van herkomst op zich kan slechts uitzonderlijk, dit is bij extreme gevallen van veralgemeen geweld, in aanmerking worden genomen als een schending van artikel 3 van het EVRM, wat verzoekster geenszins aanvoert. Verder moet bescherming worden verleend aan een verzoeker die voorhoudt deel uit te maken van een groep die systematisch aan mishandelingen wordt blootgesteld voor zover blijkt dat een dergelijke praktijk bestaat en dat de verzoeker deel uitmaakt van die groep. Buiten die gevallen moet een verzoeker aantonen dat behalve de algemene situatie in het land van herkomst ook de omstandigheden eigen aan zijn geval aanleiding geven tot een risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst. Los van het feit dat verzoekster verwijst naar een zaak waarin het EHRM na verwijzing naar de Grote Kamer heeft beslist om deze te schrappen, heeft het EHRM in de aangehaalde rechtspraak gesteld dat bij het onderzoek om na te gaan of een risico op mishandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bestaat, rekening moet worden gehouden met de algemene toestand in het betreffende land en met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene (EHRM 7 juli 2015, V.M. e.a./België, nr. 60.125/11, § 191; EHRM 16 november 2016, V.M. e.a./België, nr. 60.125/11). Er mag niet aan statistieken en algemene verslagen worden voorbijgegaan, doch dit betekent

niet dat enkel een verwijzing naar dergelijke statistieken en verslagen zou volstaan om tot een risico op foltering of onmenselijke vernedering of bestraffing te besluiten.

In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt heeft de bestreden beslissing niet enkel over de gezondheidstoestand van verzoekster en haar kinderen geoordeeld. Tevens vermeldt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene diende op 26.07.2012 een asielaanvraag in samen met haar dochter H(...) E(...) (°13.02.2012). Het CGVS heeft op 30.11.2012 een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname, wat betekend werd op 03.12.2012.

Daaropvolgend werd op 11.12.2012 ook een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies), waarvan betrokkene in kennis werd gesteld op 13.12.2012 per aangetekend schrijven. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.”

Verzoekster heeft zich in het verzoek om internationale bescherming niet beroepen op de systematische mishandeling van een bepaalde groep waartoe zij zouden behoren. Vooreerst stelde zij dat ze staatloos zou zijn, maar dit is echter in flagrante tegenspraak met het geldige Servische paspoort dat zij neerlegde, zodat er in dit geval dan ook geen sprake kan zijn van staatloosheid. Verder stelde verzoekster nooit problemen te hebben gekend in Servië en enkel, net als haar partner, internationale bescherming te vragen in de hoop Belgische identiteitsdocumenten te bemachtigen. De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 30 november 2012 heeft gewezen op het feit dat vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus enkel wordt verleend aan personen die een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk kunnen maken. Verzoekster gaf echter zelf aan dat geen van beide te vrezen. Daargelaten de vraag of verzoekster in die omstandigheden een schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig kan inroepen, wordt vastgesteld dat de inhoud van deze verdragsbepaling woordelijk overeenstemt met de inhoud van artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet waarin als ernstige schade ook wordt beschouwd *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst”*. Verzoekster kan bijgevolg niet volstaan met de verwijzing naar de algemene toestand in Servië, maar zij moet ook enig verband met haar persoon aannemelijk maken, al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. De loutere verwijzing naar een algemeen rapport van ECRI en de rechtspraak van het EHRM kan niet volstaan om *prima facie* een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, omdat het *in casu* niet concreet aangetoond wordt. De loutere vaststelling dat het percentage schoolgaande kinderen bij Roma lager ligt dan bij de Servische bevolking toont dit evenmin aan. Verzoekster heeft overigens haar kritiek niet voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing ter kennis gebracht van verweerder, zodat deze er uiteraard geen rekening mee kon houden. Verzoekster heeft zestien jaar in Servië verbleven zonder problemen, zoals blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal van 30 november 2012. Ook het feit dat zij over een Servisch paspoort beschikte toont aan dat zij, minstens via haar familie, in zekere mate vertrouwd is met de Servische autoriteiten.

Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar het gegeven dat minderjarige “asielzoekers” dubbel kwetsbaar zijn, aangezien verzoekster meerderjarig is en zij en haar kinderen geen “asielzoekers” zijn.

Het feit dat verzoekster vorig jaar moeder is geworden van haar vierde kind en waarmee verweerder aldus rekening mee diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, maakt de beslissing tot verwijdering op zich niet onwettig. Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat er wordt aangegeven dat verzoekster noch haar kinderen ziek zijn en dus geen bijzondere (medische) omkadering nodig hebben. Wat het belang van de kinderen en hun scholing betreft motiveert de bestreden beslissing verder het volgende:

“Het feit dat de kinderen van betrokkene naar school gaan in België, betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur

die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Ook het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn opent niet zonder meer het recht op verblijf. De kinderen van betrokkene zijn nog heel jong. Die jonge leeftijd maakt dat kinderen zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015). Voor wat betreft de bewering dat door een gedwongen terugkeer de kinderen van betrokkene zouden gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving, dat dit een verstoring effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van hun kinderen geschaad zouden worden.

Een terugkeer naar hun land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfs situatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.”

Wat het aangehaalde Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind betreft moet worden opgemerkt dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. Dit geldt evenzeer voor artikel 22bis van de Grondwet. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Ten overvloede gaat verzoekster eraan voorbij dat Servië het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, alsook het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten, in 2001 heeft geratificeerd. Verzoekster poneert verkeerdelijk dat gelet op de bepalingen die uitdrukkelijk opleggen om bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met het hoger belang van het kind, “*duidelijk [kan] worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in casu geen rekening heeft gehouden met het belang van de kinderen.*” Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het migratierecht, waar de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving, ook duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de verwijdering van vreemdelingen.

Wat de hoorplicht betreft, wordt verweerders standpunt gevolgd dat verzoekster op nuttige wijze haar belangen heeft kunnen verdedigen. In de bestreden beslissing wordt over verzoeksters verblijfshistoriek het volgende opgenomen:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België is aangekomen op 28.07.2010. Zij diende pas op 20.09.2011 een eerste aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24.04.2012 en aan betrokkene betekend op 31.05.2012 via haar toenmalige voogd, samen met een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Betrokkene diende op 26.07.2012 een asielaanvraag in samen met haar dochter H(...) E(...) (°13.02.2012). Het CGVS heeft op 30.11.2012 een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname, wat betekend werd op 03.12.2012.

Daaropvolgend werd op 11.12.2012 ook een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinques), waarvan betrokkene in kennis werd gesteld op 13.12.2012 per aangetekend schrijven. [...]

Betrokkene diende meteen na de negatieve beslissing van het CGVS, op 03.12.2012, een tweede aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980, dit samen met haar dochter H(...) E(...) (°...)2012). Op 06.07.2013 werd betrokkene overigens moeder van een zoon, B(...) R(...). Haar aanvraag werd op 18.09.2013 onontvankelijk verklaard door DVZ. Er werd ook een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en beide beslissingen werden aan betrokkene

betekend op 26.09.2013. Op 24.10.2013 diende betrokkene een beroep in tegen de beslissing tot onontvankelijkheid, wat bij arrest van de RVV werd verworpen op 05.01.2016.

Op 14.03.2017 werden betrokkene en haar drie kinderen – H(...) E(...) (°(...)2012), B(...) R(...) (°(...)2013) en B(...) S(...) (°(...)2014) – aangehouden door de lokale politie van Zwijndrecht wegens illegaal verblijf. Zij kregen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en werden overgebracht naar de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas. Betrokkene kreeg bovendien ook een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13 sexies). Beide beslissingen werden betekend op 14.03.2017. Op 28.03.2017 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de RVV tegen het opgelegde inreisverbod, wat op 09.10.2017 verworpen is.

Tijdens hun verblijf in de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas werd op verschillende momenten een terugkeer naar Servië aangekaart door de FITT-coaches. Betrokkene antwoordde niet te willen terugkeren naar haar thuisland. Het is echter niet duidelijk of zij haar situatie goed kan inschatten, een diepgaand gesprek over de mogelijkheden lukt niet. Uit het administratief dossier blijkt meermaals dat betrokkene het allemaal niet lijkt te begrijpen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene uit de woning is ontsnapt op 25.04.2017.

Op 05.12.2017 biedt betrokkene zich aan bij de politie van Zwijndrecht. Volgens het administratief verslag wenst zij haar echtgenoot te verlaten met haar vier kinderen en zoekt zij daarvoor hulp bij de politiediensten. Betrokkene kreeg (opnieuw) een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en werd samen met haar kinderen – H(...) E(...) (°(...)2012), B(...) R(...) (°(...)2013), B(...) S(...) (°(...)2014) en B(...) Z(...) (°(...)2017) – overgebracht naar de FITT-woning te Zulte. Een dag later al bleek dat het gezin niet langer in de terugkeerwoning verbleef.”

Ook naar aanleiding van de thans bestreden beslissing werd verzoekster verhoord op 14 augustus 2018 en had zij wel degelijk de mogelijkheid om op nuttige wijze voor haar belangen op te komen. Het stond verzoekster bovendien vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden voor verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. Uit het administratief dossier blijkt dat het gebruik van de wettelijk geijkte procedures haar geen verblijfsrecht kon opleveren. Zij heeft bijgevolg de mogelijkheid gehad om haar standpunt naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken.

Verweerder wordt bijgetreden dat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat haar minderjarige kinderen, waarvan de oudste zes is, moeten worden gehoord. Verzoekster is als wettelijk vertegenwoordiger van de kinderen uiteraard meer dan afdoende geplaatst om de belangen van haar kinderen te verwoorden en ter kennis te brengen. Dit gebeurde tijdens het verhoor van 14 augustus 2018. Ten overvloede wordt nogmaals herhaald dat de bestreden beslissing, die alle in het administratief dossier aanwezige elementen ten gronde heeft onderzocht, wel degelijk de situatie van de kinderen van verzoekster in ogenschouw heeft genomen.

Een schending van de hoorplicht wordt *prima facie* niet aangetoond, de schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verweerder zijn de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot een besluit is gekomen. Verzoekster, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont op het eerste zich niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht of artikelen 7, 74/13 of 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift en uit bovenstaande bespreking blijkt dat verzoekster kennis heeft van de feitelijke en juridische motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing waardoor *prima facie* voldaan is aan de formele motiveringsplicht, zoals opgelegd door artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een ernstig middel werd niet aangevoerd.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

S. VAN CAMP